

Соња Богдановић

КАПИЈА

Шаљива игра за народ у једном чину

СОЊА БОГДАНОВИЋ је рођена 1935. у Загребу. У Београд долази 1941. као избеглица. Дипломирала је и магистрала историју уметности на Филозофском факултету у Београду. После пензионисања 1994. бави се писањем; драме, романи, приповетке.

Позоришни комади за децу:

Црвенкаја у небајци (Дечији драмски студио у Чачку; премијера 01. 09. 2001; трећа сезона извођења)

Едерланда (Мало позориште Душко Радовић, Београд; премијера 20. 02. 2002; друга сезона извођења)

Соња БОГДАНОВИЋ

КАПИЈА

Шаљива игра за народ у једном чину

ЛИЦА:

СОЊА, млада жена (25 – 30 година)
БУБИЦА, Соњин муж (око 25 година)

ЗОЋА, Соњина другарица (око 20 година)
БАТА, Зојин муж (око 25 година)
(Нови станари који су се доселили. Станују у дворишној згради у приземљу у делу петособног стана унука Пере Стоноге, Бобана, који је са породицом на привременом раду у Шведској)

ГОСПОЋА ОЛГА, (око 85 година)
ГОСПОДИН НЕБОЈША, импресарио, унук госпође Олге (око 40 година)
(Станују у сутерену у кући до улице, бившем домаревом стану)

ЦВЕТА, бивша служавка бившег газде (око 70 година)
(станује у поткровљу куће до улице)

ПЕРА СТОНОГА, бивши домар, инвалид из другог светског рата, нема ногу иде на штакама (око 80 година)
МИЛИЦА, Перина ћерка (око 50 година)
(Станују у приземљу куће до улице у трособном стану)

ЖАРКО, Перин син (око 45 година)
ВЕСНА, Жаркова жена (око 25 година)
ТЕТКА РАДА, Жаркова ташта (око 50 година)
(станују на првом спрату куће до улице у трособном стану)

ГОСПОДИН МИТРОВИЋ (око 80 година)
МАРИНА, глува и душевно заостала ћерка господина Митровића (око 50 година)
(станују у поткровљу дворишне куће)

МИЛИЦИОНАР

Ноћ. Мирна улица. На средини сцене велика гвоздена каиџа, иза каиџе башиџа. У дну башиџе леџа приземна вила с мансардом. С десне стиране каиџе једноспрајна кућа са сушреном и мансардом. У њу се улази из башиџе. С леве стиране каиџе комиџска зграда чији прозори зледају на улицу. Види се да су и куће и башиџа имали некада боље дане. Сада је све запушћено. У шренуџку када се подиже завеса улица је пустиа, сви су прозори замрачени. Сцену осветиљава улична светишљка на бандери испред каиџе.

На сцену улазе Соња и Бубица, носе између себе кревет. Заустављају се пред каиџом, сиушћају кревет.

- СОЊА: Стигли смо. Провери Бубице, срце моје, код тебе је цедуља са адресом.
- БУБИЦА: Да, то је Милутина Благојевића 43. Баш и није било тако близу.
- СОЊА: Требало је лепо да ставимо кревет на кола па да га довеземо као сав нормалан свет.
- БУБИЦА: Хоћеш да кажеш да сав нормалан свет има кола?
- СОЊА: Немој да си на крај срца.
- БУБИЦА: Да си хтела да чекаш до сутра могао је Бата Нега фићом да превезе кревет а не да га усред ноћи цимамо ко будале.
- СОЊА: Па морамо усред ноћи, како усред дана да вучемо ово чудо по улици?!
- БУБИЦА: Али, Бата Нега би...
- СОЊА: Мани Бата Негу! Боље да не зна да смо неке дали његов кревет. А Зоћа сирота спава на патосу и чека овај кревет ко' озебло сунце.
- БУБИЦА: Па када га тако чека, могли су она и Бата сами да дођу по кревет и да га носе како хоће.
- СОЊА: Ти си луд! Како Зоћа трудна да тегли кревет?
- БУБИЦА: Нисам мислио да Зоћа тегли кревет. Могли смо Бата и ја да донесемо кревет без тебе.
- СОЊА: А шта мени фали? Ето, донели смо кревет и квит. Сада ћемо да их изненадимо.
(Креће да отвори каиџу, пришисне кваку)
У пиз... Закључано! Имаш ли кључ?
- БУБИЦА: Од куд мени кључ?

- СОЊА: Стварно! Од куд теби кључ! Морамо да зовемо Бату да откључа капију. Ајде, вичи!
- БУБИЦА: Избудићу комшилук!
- СОЊА: Брига ме за комшилук! 'Оћеш да носимо кревет натраг? Ил' да одспавамо мало на улици док не наиђе неко с кључем.
- БУБИЦА: Не вреди да вичемо. Батин стан је из дворишта. Неће нас чути.
- СОЊА: Онда прескочи капију и доведи Бату с кључем.
- БУБИЦА: Како то мислиш? Могао би неко да ме види па да помисли да сам лопов.
- СОЊА: Ко ће да те види!? Нигде живе душе.
- БУБИЦА: Како да прескочим? Високо је!
- СОЊА: Хајде, пробај! За нормалног мушкарца то није ништа, али ти си мало тргав ... можда и не можеш.
- БУБИЦА: Добро. Покушаћу!
- Бубица уз Соњину помоћ с муком прескаче кайију.*
- СОЊА: Ето видиш! Јуначино! Сад потрчи да те дуго не чекам.
- Бубица шрчећи улази у дворишну кућу.*
- СОЊА: *(Сама)*
Зихер ћу да се начекам. Тртави су обојица. Нарочито Бата.
(Седне на кревет и милује наслон)
Лепе смо ноћи провели на овом кревету ја и мој Бубица. Баш добро што могу да га утрапим Зоћи. Било би ми жао да га се тек тако ратосиљам.
(Лежне на кревет)
Сад ми се чини некако узан, а било нам је баш комотно у почетку. Сабијемо се једно уз друго па ћућоримо, ћућоримо, па онда...
(Дигне се са кревета)
Ама, не могу овако да лежим на улици, може неко да наиђе и да помисли... Шта има да мисли!
(Погледа на сат)
Ау! Пола дванаест! Заправо једанаест и десет, али то је ту. Можда су људи већ легли. Па нисмо им ни јавили да ћемо ноћас да дођемо с тим креветом. Који нас је ђаво теро да...

Бубица и Баџа исцрчавају из куће. Баџа уз њу закопчава панталоне. За њима Зоћа са њовеликим сџомаком навлачи шлафрок преко спаваћице. Њих троје осџају у двористију, Соња сама на улици.

- ЗОЃА: Баш леп кревет. Много вам хвала. Одмах ћемо да га наместимо. Ја прострла ћебе на патос.
- БАТА: Стан нам је потпуно празан.
- БУБИЦА: Бата нема кључ.
- СОЃА: Шта!? Нема кључ!?
- БАТА: Немам. Нисмо добили кључ од капије.
- СОЃА: И шта ћемо сад?
- БАТА: Не знам.
- СОЃА: Како не знаш? Морамо од некога да узмемо кључ. Не можемо да чекамо до јутра.
- БАТА: Могли би смо да расклопимо кревет па да га део по део пребацимо преко капије.
- БУБИЦА: Нема шансе. Кад смо овај кревет добили од Бата Неге био је сасвим растурен, а шрафови погубљени. Ја сам све то ексерима заковао и више не може да се расклапа.
- СОЃА: Да зовемо некогда откључа капију!
- ЗОЃА: Сада сви спавају.
- СОЃА: Пробудите некога.
- БАТА: Данас смо се уселили, не познајемо комшије.
- СОЃА: Па упознајте се!
- ЗОЃА: Да куцнемо на прозор госпођа Олги. Она пати од несанице а станује у сутерену.
- БАТА: Када си стигла да се упознаш са пола комшилука?
- ЗОЃА: Није то пола комшилука. То је једна фина, љубазна стара дама. Била је на прозору баш кад сам ја...
- СОЃА: Па 'ајде буди ту љубазну фини стару даму!
- ЗОЃА: *(Куца на прозор у сутерену куће са улице)*
Госпођо Олга, Госпођо Олга, извините молим вас...

- ГОСПОЂА
ОЛГА: *(Отвара прозор и појављује се у спаваћници са кључевима на глави)*
Не мари дете, немој да се извињаваш. Нисам прислушкивала али све се чује. Били сте доста гласни. Мени не смета. Ја и тако не спавам. Заспим тек пред зору. Навикла сам тако због Небојше...
- СОЊА: *(Прекида је)*
Будите љубазни, дајте нам кључ од капије. Морамо да унесемо овај кревет...
- ГОСПОЂА
ОЛГА: Ево децо, сад ћу ја...
(Повлачи се у кућу и чује се кроз прозор како говори)
Имала сам ја кључ. Пре рата се капија увек закључавала. Где ли је сада тај кључ? Знам да је висио на ексеру. Где ли се загубио? И портфиш ми се загубио... и веке-рица...
(Глас јој се губи у дубини спаваће собе).
- СОЊА: Госпођо Олга, госпођо Олга, шта је било с кључем?
- ГОСПОЂА
ОЛГА: *(Појављује се на прозору)*
А да! С кључем. Па тражила сам кључ...
- СОЊА: Па?
- ГОСПОЂА
ОЛГА: Не могу да га нађем. Висио је на ексеру. Знам сигурно да га је мој покојни супруг тамо држао, али сада га нема.
- СОЊА: У пиз... Извините. Како улазите кад немате кључ?
- ГОСПОЂА
ОЛГА: Улазим и излазим само дању, драго дете, а дању је откључано... Сетила сам се! Небојша! Код Небојше је кључ!
- СОЊА: Па пробудите Небојшу!
- ГОСПОЂА
ОЛГА: Небојша не спава. Он никада ноћу не спава.
- ЗОЊА: Зовите га. Молим вас.
- ГОСПОЂА
ОЛГА: Не могу. Није код куће. Стиже тек пред зору. После фајронта. Он је, знате, импресарио.
- ЗОЊА: И шта ћемо сад?
- ГОСПОЂА
ОЛГА: Идите код домара. Он сигурно има кључ.
- БАТА: Где станује домар?

- ГОСПОЉА
ОЛГА: Који домар? Ми немамо домара.
- СОЉА: Сад сте помињали домара.
- ГОСПОЉА
ОЛГА: Ааа домара! Мислите бившег домара? Господина Перу Стоногу. Он станује у приземљу, у мом бившем стану, трособном конфорном.
- СОЉА: Будибогснама! Иди Бато код човека и донеси већ једанпут тај кључ.
- ГОСПОЉА
ОЛГА: Али друг Пера сада спава.
- ЗОЉА: Батице, молим те, зврци човеку. Нека ти само пружи кључ. Не можемо овако да стојимо целу ноћ.
- ГОСПОЉА
ОЛГА: За име Бога, не! Друг Пера је опасан човек! Не знате ви њега!
- БУБИЦА: Ама иди Бато, неће те појести.
- ГОСПОЉА
ОЛГА: Идите слободно господине комшија али мене немојте помињати. Боже ме сачувај. Ја с тим немам ништа.
(Повлачи се са њрозора и чује се како ѓунђа нешићо у дубини сћана)
- Баћа невољно улази у кућу са улице. Соња очајна седа на кревет. Освећљава се један њрозор и на њему се њојављује шейка Рада, чујава, у сјаваћници. Један њо један освећљавају се: њрозор на мансарди на коме се њојављује Цвећа, и још један на сћраћу на коме се њојављује Весна.*
- ТЕТКА РАДА: Ко то галами доле у авлију у ово доба!?
- ЗОЉА: Извините молим вас, нисмо желели никога да узнемиравамо али наши пријатељи донели кревет, а капија закључана.
- ТЕТКА РАДА: Одкуд закључана?
- ЗОЉА: Не знам. Мој муж отишао да узме кључ од домара.
- ТЕТКА РАДА: Каквог домара? Немамо ми домара.
- ЗОЉА: Бившег домара, господина Перу Стоногу.
- ЦВЕТА: То вас је сигурно госпођа Олга упутила.
- ВЕСНА: О Боже! Мој свекар је болестан и стар човек. Инвалид.
- ЗОЉА: Извините, нисам знала. Имате ли ви можда кључ од капије?

- ВЕСНА: Сад ћу да видим.
(Разговара са Жарком који је у соби. Његови одговори се чују као нејасно џунђање)
Жаре, однеси часком новим комшијама кључ од капије... Шта ја знам! Носе неки кревет... Ама однеси, шта те брига!... Како нема?... Ми немамо кључ од капије?... Капија се никада није закључавала?
- ЦВЕТА: Закључавала се, како да се није закључавала, али пре рата када је Пера био домар а ја служавка код кућевласника. Газда је свако вече лично проверавао да ли је капија закључана, тешко и мени и Пери ако није.
- БАТА: *(Излази из куће)*
Пробудио сам господина Перу али он нема кључ од капије.
- ЦВЕТА: Можда неће да га тражи. Јесте ли му рекли за кревет?
- БАТА: Ама рекао сам му и за кревет и за капију, а он се раздра на мене, да не понављам пред женама шта ми је све рекао.
- Одмах за Бајом из куће излази Милица. И она је чујава. Преко њихаме је на брзину навукла њењор.*
- ВЕСНА: Пргав је мој свекар када га пробуде.
- ГОСПОЋА
ОЛГА: *(Која се у међувремену њојавила на њорозору, али сада лејо очешљана)*
Казала сам ја вама да је он намћор, а пре рата био је...
- МИЛИЦА: Молим вас, пустите мог јадног оца на миру. Шта сте имали ви међу собом пре сто година никога се овде не тиче.
- ГОСПОЋА
ОЛГА: Ја сам једна стара и незаштићена жена.
- СОЊА: И шта ћемо сад?
- ГОСПОЋА
ОЛГА: Можда господин Митровић има кључ.
- ТЕТКА РАДА: Ко је сад па тај?
- ЦВЕТА: Бивши кућевласник.
- ТЕТКА РАДА: Ама који сад па кућевласник?
- ГОСПОЋА
ОЛГА: Господин што станује на мансарди виле у дворишту. Он је био власник обе ове куће пре рата.

- ТЕТКА РАДА: Онај лудак с глуву ћерку?
- СОЊА: Нека неко зове господина Митровића да нам да кључ. Не можемо целу ноћ овако да стојимо.
- ВЕСНА: Како хоћете, али ја му не бих ишла на врата.
- СОЊА: *(Полази као да ће да прескаче капију)*
Идем ја да га зовем!
- БУБИЦА: Остани ту где си. Ниси ти станар у овој кући па да се објашњаваш с комшијама. Ајде Бато, иди тражи од човека кључ. Не можемо да стојимо овако целу ноћ.
- БАТА: Ајде да покушам.
(Крене према кући)
- МИЛИЦА: Боље немојте. Комшија је понекад мало неурачунљив.
- ТЕТКА РАДА: Оћеш да кажеш луд.
- МИЛИЦА: Ја ништа нисам рекла.
- СОЊА: Како да дођемо до кључа?
- МИЛИЦА: Што не расклопите тај кревет па лепо, део по део да пребацимо преко капије?
- БУБИЦА: Не може. Кад смо тај кревет добили од Бата Неге био је расклопљен а сви шарафи погубљени. Ја сам све онда добро ексерима заковао.
- СОЊА: Не може више да се раскива.
- ВЕСНА: Онда нема друге. Цвето, зови ти Митровића нек' им да кључ.
- ЦВЕТА: Мислиш ја, с овим бангавим ногама, да му идем на врата? Не долази у обзир.
- ВЕСНА: Немој да идеш, само му викни кроз прозор. Тебе ће најбоље да чује, на истој сте висини.
- ЦВЕТА: Ма немој!
- ГОСПОЂА ОЛГА: Ја бих позвала господина Митровића али глас ми је слаб. Не би ме чуо.

Освећљава се прозор на мансарди дворшине виле. На прозору се појављује Марина. Чујава је, у одрјаном јапанском кимону. Пуши на дуљачку мушкетеру и одресе пјехе у пјехелару. Она са интересовањем гледа шта се догађа у дворшину и љубазно се смешка.

ЗОБА: *(Примећује Марину и виче према њој)*
Госпођо, молим вас, будите љубазни и баците нам кључ од капије.

Марина махне Зоћи руком у знак поздрава и шаље јој љубац.

ЦВЕТА: Не вреди да вичете. Глува је ко топ.

ЗОБА: Жао ми је.

ТЕТКА РАДА: Ама да је само глува, него је и луда.

МИЛИЦА: Не бих рекла да је луда, више да је ментално заостала.

Док праје сцена у двористићу, одвија се нема сцена и на прозору мансарде. Марина пуши, затим гласи шакавац, наравно у пеељару, а онда сав пеео из пеељаре избацује у двористиће. Повлачи се са прозора. Чује са како у свом сћану пева дечије француске песмице, лупа судовима, пуштиа воду у клозету, шисти славина итд. С времена на време се појављује на прозору да испресе криу за прашину, просие прљаву воду, испресе криару, залива цвеће итд. Сваки пуи када се појави гледа заинтересовано у двористиће, смеши се, махне руком комшијама. Неприметно на другом прозору мансарде, појављује се Митровић. Он је у одрианој џамаи. На глави има вунену капу са кићанком. У руци држи велики кључ од капије на великој алки, поиграва се кључем, врти га и са злобним весељем гледа људе у двористићу.

ТЕТКА РАДА: Није заостала него је безобразна. Видите шта ради.

ВЕСНА: Користи ситуацију што јој нико ништа не може.

ГОСПОЂА ОЛГА: Била је фина девојчица. Имала је гувернанту Францускињу, свирала је клавир.

ЗОБА: И шта јој се догодило?

ГОСПОЂА

ОЛГА: Разболела се тешко. Од упале мозга.

ЦВЕТА: Била је много болесна. Чудо да је остала жива.

ЗОБА: О Боже!

ГОСПОЂА ОЛГА: Кад се господин Митровић вратио из затвора она је већ била прездрвила али је остала потпуно глува.

ЗОБА: Страшно! Зашто је нису дали у школу за глувонеме?

ГОСПОЂА ОЛГА: Ко да је да?! Ко је ту могао да се снађе? Ствари и драгоцености опљачкане, деложирани из свог стана на таван...

ЦВЕТА: И газда је одлепио.

МИЛИЦА: Не причајте будалаштине! То више никога не интересује.

ЗОЋА: А госпођа Митровић?
 ЦВЕТА: Умрла је од секирације.
 МИЛИЦА: Ко зна од чега је умрла. Давно је то било.
 ГОСПОЋА ОЛГА: И друг Пера се онда добро окористио. Уселио се у наш трособан комфорни стан а нас избацио у свој, домарски.
 МИЛИЦА: Тата је био заслужан човек, а ваш муж непријатељ. Био је у затвору.

Жарко брзо излази из куће да њрекине разговор који њојрима неуџодан њојк.

ЖАРКО: Да видимо комшије, шта ћемо с тим креветом!
 БАТА: Много вам хвала.
 ЖАРКО: Било би најбоље да кревет лепо расклопимо и да га у деловима пребацимо преко капије.
 БАТА: На жалост, немогуће.
 БУБИЦА: Када смо тај кревет добили од Бата Неге био је сасвим расклопљен, а сви шарафи погубљени.
 СОЊА: Мој Бубица је онда све врло чврсто ексерима заковао, ни сам ђаво га не би расковао.
 ЖАРКО: Штета. Онда ћемо морати некако да га пребацимо у комаду.
 СОЊА: Ено господина Митровића на прозору са кључем.
 ЖАРКО: Маните Митровића. Док ми њему објаснимо, кревет ће већ бити пренесен преко капије.
 ГОСПОДИН МИТРОВИЋ: Кључ, кључић. Хи, хи хи! Има газда кључић.
 БУБИЦА: Господине Митровићу, да ли би сте били љубазни да нам дате кључ да откључамо капију. Донели смо пријатељима кревет, а капија закључана.
 ГОСПОДИН МИТРОВИЋ: Хи, хи, хи, фукара се навукла у двориште па сад оће кључ, ја шта! Јебе се господину Митровићу за фукару, хи, хи, хи.
 ЖАРКО: Видите да не вреди. Мораћемо некако без њега.
 МИЛИЦА: Где му је само пало на памет да баш ноћас закључа капију!?

- ГОСПОДИН
МИТРОВИЋ: *(Маше великим звозденим кључем)*
Код господина Митровића капија се закључава. Код
Господина Митровића се зна шта је ред.
- ВЕСНА: Требало му је одузети кључ. Он је неурачунљив и не би
смео да има кључ од капије.
- ГОСПОДИН
МИТРОВИЋ: Ко бре сме да ми одузме кључ од моје капије?
- ЖАРКО: Нисмо ни знали да је код њега.
- ЦВЕТА: До сада није закључавао капију.
- МИЛИЦА: Ухватио га напад пакости. Морамо чекати да се смири.
- ТЕТКА РАДА: Што не зовете милицију па да га стрпају у лудницу.
- МИЛИЦА: Не вреди. Он је миран. За такве немају места по луд-
ницама.
- ТЕТКА РАДА: Где бре миран. Види шта нам направи!
- ГОСПОЋА
ОЛГА: Ништа лоше није урадио. Закључао човек капију која и
треба да се закључава ноћу.
- ГОСПОДИН
МИТРОВИЋ: У лудницу, у лудницу, дакако. Митровић мора да брине
да капија буде закључана. Вашљивој фукари не треба
закључана капија.
- ГОСПОЋА
ОЛГА: Сачекајмо још мало. Сад ће мој Небојша да стигне. Он
сигурно има кључ.
- СОЊА: Ко ће да чека Небојшу!
- ТЕТКА РАДА: Боље од лудака да отмемо кључ.
- ЖАРКО: А како да то изведемо драга ташто?
- ТЕТКА РАДА: Па с милицију, него како!
- ГОСПОДИН
МИТРОВИЋ: Господин Митровић има ћагу и нико му ништа не може.
*(Повлачи се у собу и враћа се са папиром којим маше. У
једној му је руци кључ, у другој папир)*
Господин Митровић има ћагу да је луд. Нико му ништа
не сме.
- МИЛИЦА: Најбоље да сачекамо Небојшу. Он у ово време обично
долази кући.

*Соња резигнирано седа на кревет. Бубица, Баија и Зоћа се рукују и
разговарају са Жарком и Милицом. Тетка Рада и Весна се повлаче са
позора. Цвета пали цигарету и пуши на позору. Госпођа Олга се исто
повлачи у кућу. Господин Митровић и даље маше кључем и покушава да*

изнервира комишије. Марина се и даље повремено чује из своџ сѣјана или види на прозору. Све што траје неколико минуѣа.

Чује се прво како Небојша љева сѣјари предрајни шлагер, а онда се појављује на сцени. Тејура се низ улицу мрѣав љијан. Чим се чује љесма Госѣођа Олђа оѣѣи излази на прозор. Тејка Рада, а ускоро за њом и Весна, неупадљиво силазе у дворишѣе. Весна обучена и очешиљана, љејѣка Рада чуѣава. Пребаѣила је само велику вунену мараму премо мушке љи-
жаме.

НЕБОЈША: Улицама кружим,
Не би ли те срео,
Да ти руку пружим,
Срце, живот цео.

ГОСПОЂА
ОЛГА: Ево мог Небојше! Сад ће он да откључа капију.

НЕБОЈША: Живот цеооо! Који бре живот!? Који јебени живот...
јеботе Бог! Шта ја имам да дам осим овог усраног
живота!? Ништа више немам друшкане!
(Изврће ѣѣјове)
Ни цвоњка! Све сам... Види кревет! Мој драги пријатељ
кревет изишао да дочека свог пијаног Небојшу!

Небојша не премеђује ни комишилук који у невреме сѣјоји у дворишѣу, ни Соњу на кревеѣу. Он седа на кревеѣи и љокушава да леђне. Соња се измиче и усѣаје са кревеѣа. Небојша је љек ѣада премеђује.

НЕБОЈША: Не мораш да устајеш драга. Слободно лези. Пијан сам тотално.

БУБИЦА: Господине! То је моја жена!

НЕБОЈША: Ама ко те шиша. Помери се жено да легнем.

СОЊА: Слободно ви лезите, али нам најпре дајте кључ од капије.

НЕБОЈША: Капије? Које капије?

ГОСПОЂА
ОЛГА: Небојша, сине, кључ од наше капије.

НЕБОЈША: Шта ће њој кључ од наше капије?

ГОСПОЂА
ОЛГА: Доселили се нови станари у Бобанов стан, па им при-
јатељи донели кревет, а не могу да га унесу.

НЕБОЈША: (За љренуѣак се као мало љрезни)
Зашто не могу да га унесу? Слободно нека га унесу.

СОЊА: Капија је закључана.

- НЕБОЈША: Жалосно! Јако жалосно.
(*Намениша се на кревету да спава*)
Живот је мајко тако жалостан.
- СОЊА: (*Дрмуса Небојшу*)
Ама, дајте нам кључ да откључамо капију, човече!
- НЕБОЈША: Зашто да откључате капију?
- СОЊА: Да унесемо кревет. Донели смо пријатељима кревет, а капија закључана.
- НЕБОЈША: (*Ойеи се мало расиреза*)
Сад разумем од куд кревет. Мислио сам да ми се привиђа.
- СОЊА: Ништа вам се не привиђа. Молим вас откључајте капију.
- НЕБОЈША: (*Сасвим ирезан*)
Радо бих откључао али немам кључ.
- СОЊА: Како немате?!
- НЕБОЈША: Тако, лепо. Никада га нисам ни имао.
- БУБИЦА: Како сте улазили ноћу без кључа?
- НЕБОЈША: Једноставно! Капија никада није била закључана.
- МИЛИЦА: Само Митровић има кључ! Он је из пакости ноћас закључао капију.
- МИТРОВИЋ: Газда има кључ од рајских двери. Повелику кључекању. Кључерду.
- НЕБОЈША: Жаре, иди код Митровића, узми кључ од капије.
- ЖАРКО: Види молим те! Иди ти.
- НЕБОЈША: Како да идем! Пијан сам. Не могу да прескочим капију.
- ЦВЕТА: Газда, молим вас, баците људима кључ да откључају капију.
- МИТРОВИЋ: Сам ће ђаво да откључа капију кад народна власт крене у пакао, хи, хи, хи.
- МИЛИЦА: Луд је, не вреди.
- ГОСПОЂА
ОЛГА: Откључаће Марина кад пође на посао, она креће пре зоре. Сачекајте још мало.
- СОЊА: Ко ће још да чека!?
- НЕБОЈША: Хајде да расклопимо кревет па део по део да пренесемо преко капије.
- ЖАРКО: Немогуће.

- БУБИЦА: Када је нама Бата Нега дао тај кревет, био је расклопљен а шрафови погубљени.
- ЗОЋА: Бубица га је саставио.
- БАТА: Заковао ексерима.
- СОЋА: Ни сам ђаво га не би више расковао.
- ГОСПОДИН МИТРОВИЋ: Ђаво, ђаво. Хоћете ли кључ комшије? Сад ћу ја.
(Повлачи се са ѓрозора)
- ЗОЋА: Ево, најзад ће нам дати кључ.
- ГОСПОДИН МИТРОВИЋ: *(Излази на ѓрозор и ѓљусне лавор воде на комшије)*
Хи, хи, хи, мало освежења!
- НЕБОЛША: Нема нам друге. Морамо овај кревет у комаду да пребацимо преко капије. Треба мало и од спавати. Видим нова комшиница је у благословеном стању.
- ПЕРА
СТОНОГА: *(Који је у међувремену сишао у дворишће у ѓижами, ѓуѓишће ударајући шѓјакама)*
Како би га пренели “у комаду” шепртље једне!?
- МИЛИЦА: Тата није требало да силазиш. И без тебе би урадили нешто.
- ПЕРА
СТОНОГА: Видим како би урадили! Већ читав сат ту шепртљате. Жаре, донеси пајсер.
- ГОСПОДИН МИТРОВИЋ: Еј Перо злотворе, оћеш пајсером да развалиш моју капију?!
- ПЕРА
СТОНОГА: Чекај да ти дођем горе па да видиш чија је капија.
- ГОСПОДИН МИТРОВИЋ: Моја, моја је капија! Народна власт је господину Митровићу национализовала куће али капија се нигде не помиње. Имам црно на бело! Све написано.
- МИЛИЦА: Немој тата, молим те, игнориши га. Знаш већ како се то увек заврши.
- ПЕРА
СТОНОГА: Нека се заврши већ једном. Пола века ме јебе у мозак та наказа.
- ГОСПОДИН МИТРОВИЋ: А, наказа, наказа! Дођи Перо часком овамо да видимо ко је наказа.
- МИЛИЦА: Молим те тата, игнориши га.
- ТЕТКА РАДА: Зваћу милицију.
(Улази у кућу)

- ГОСПОДИН МИТРОВИЋ: Ништа вам милиција не вреди! Господин Митровић има ћагу. Милиција може да га пољуби у дупе
(Показује дупе на ѓрозор и лупа се ѓо њему)
а можеш и ти да ме пољубиш у дупе друже Перо. Паметан је Господин Митровић, набавио је ћагу да је луд па може да ти ради шта оће.
- ПЕРА СТОНОГА: (Јако изнервиран, ѓрећи Митровићу шћаком)
Ама у лудницу, у лудницу ћу ја њега...
- ЖАРКО: Какву лудницу! Знаш да за такве тамо нема места. Он је, кажу, миран и безопасан.
- СОЊА: Господине Митровићу, молим вас, дајте нам кључ да откључамо капију.
- ГОСПОДИН МИТРОВИЋ: Врло радо лепа госпођо, али морате лично да се попнете до мене хи, хи, хи.
- Соња крене да ѓрескаче кайију. Тетќа Рада излази из куће очеиљана и обучена у шлафрок од ѓорхећи.*
- БУБИЦА: Не идеш ти никуда! Седи на тај кревет и ћути.
- ЗОЋА: Идем ја!
- БАТА: Не идеш ни ти! Трудна си.
- ЗОЋА: То није разлог! Што да се не попнем до мансарде!? Неће мени господин Митровић ништа.
- ТЕТЌА РАДА: Ћути ћери. Никад се не зна, луд је он.
- ЦВЕТА: Ја му не бих ишла пред врата.
- ПЕРА СТОНОГА: Расклопићемо кревет, па ћемо га пребацити део по део преко капије.
- БАТА: Али кревет се не може расклопити.
- ПЕРА СТОНОГА: Знам. Чуо сам. Када је Бата Нега дао кревет пријатељима наших комшија, кревет је био потпуно разваљен а шарафи погубљени. Господин Бубица је кревет ексерима заковао и сам ћаво га више не би расковао.
- ЖАРКО: Па онда...
- ПЕРА СТОНОГА: Што не може ћаво, може пајсер. Ајде сине узми пајсер и развали кревет.
- ГОСПОЋА ОЛГА: Нећете ваљда пајсером тући кревет да разваљујете!? То само на вас личи друже Перо.

ПЕРА

СТОНОГА: Жаре, чуо си. Иди по пајсер!

Митровић, коџа већ дуго комисије игноришу баца на комисије разне крпе, старе судове, ђубре, бајати убуђан хлеб, празне флаше. Сви се измичу али нико више не обраћа пажњу на њега.

СОЊА: Само преко мене мртве можете пајсером да разваљујете кревет. Он је за нас као нека реликвија.

ПЕРА

СТОНОГА: Шта рече?

МИЛИЦА: Не може тата, није наш кревет.

ПЕРА

СТОНОГА: Па добро. Пребаците га у комаду!

БУБИЦА: Најбоље да ја опет прескочим капију, па да...

Бубица ћушке, уз помоћ комисија прескаче ограду. Наилази Милиционар.

МИЛИЦИОНАР: Опет неред у Милутина Благојевића 43. Што сте ме звали?

ПЕРА

СТОНОГА: Због овог угурсуза, овог лудака Митровића.

МИЛИЦИОНАР: Не задевајте се са Господином Митровићем. После вам је сам ђаво крив. Знате да му ништа не могу. Он не потпада под закон.

ГОСПОДИН
МИТРОВИЋ:

Види, види шта говори народна власт. Јебем ти народну власт која не може да штити мирне и поштене другове грађане од агресије реакционарних буржоаских снага.

ТЕТКА РАДА: Шта овај лупета?

ВЕСНА: Мама, не мешај се.

ПЕРА

СТОНОГА: Ајде да наставимо акцију пребацавања кревета.

МИЛИЦИОНАР: Чији је ово кревет?

СОЊА: Наш. Бубицин и мој.

МИЛИЦИОНАР: Па шта радите овде с њим?

БУБИЦА: Донели смо кревет пријатељима. Данас су се уселили.

СОЊА: Спавају на патосу.

БУБИЦА: Пусту сад то...

МИЛИЦИОНАР: Што га не унесете у кућу?

НЕБОЈША: Како!?

МИЛИЦИОНАР: Лепо. Нека га узму двојица између себе па кроз капију у двориште, па из дворишта у кућу. Побогу људи!

БАТА: Капија је закључана.

ТЕТКА РАДА: А кључ је код оног лудака на мансарди.

МИЛИЦИОНАР: Замолите Митровића да вам откључа капију.

ПЕРА

СТОНОГА: Ко!? Он!? Он да нам откључа капију!?

МИЛИЦИОНАР: Господине Митровићу, откључајте молим вас капију.

ГОСПОДИН
МИТРОВИЋ: А што да откључам капију у пола ноћи, кажи ти мени молим те лепо?

МИЛИЦИОНАР: Господине Митровићу, људи морају да унесу овај кревет у двориште. Шта вас кошта да баците кључ кроз прозор!?

ГОСПОДИН
МИТРОВИЋ: Аааа, кошта ме, кошта. Ова фукара када откључа капију неће више хтети да ми врати мој кључ од моје капије.

МИЛИЦИОНАР: Ја вам гарантујем господине Митровићу да ћу ја лично, уредно да вам вратим ваш кључ.

ГОСПОДИН
МИТРОВИЋ: Ти ми гарантујеш!? Чу сте ли га!? Он мени гарантује!? Јебе се господину Митровићу за гаранције народне власти.

ЗОЋА: Али господине Митровићу, молим вас. Шта да радимо с овим креветом целу ноћ? Зашто нам не откључајте капију?

ГОСПОДИН
МИТРОВИЋ: А ноћ, ноћ! Капија ноћу мора да буде закључана, а кревети се преносе дању другарице госпођо! Ноћ је за мировање, а за кретање је дан!

МИЛИЦА: Ето видите. Не вреди са Митровићем. Морамо кревет да пребацимо преко капије.

МИЛИЦИОНАР: Хајде да га лепо расклопимо па да га пребацимо део по део.

ПЕРА

СТОНОГА: Не може!

МИЛИЦИОНАР: Зашто не би могло!?

БАТА: Када је наш пријатељ, Бубица, од бата Неге добио овај кревет, кревет је био скроз растурен.

СОЊА: Сви су шарафи били погубљени.

ЗОЋА: Бубица је све то добро заковао.

НЕБОЈША: Ни сам ђаво не би расковао.

ГОСПОДИН

МИТРОВИЋ: Хи хи хи! Кажем ја, ђаволска работа! Хи хи хи!

СОЊА: Немамо избора. Морамо га у комаду пренети преко капије.

МИЛИЦИОНАР: Кад мена друге, дај и ја да помогнем.

ТЕТКА РАДА: Што не сиђеш Цвето да и ти мало помогнеш.

Цветиа нагласиено показује да није чула. Пали нову цигарету.

ВЕСНА: Боље ћути мама.

Сви се хватају за посао. Пребацују кревет преко капије уз велику муку, пейљање и шейрљање. Бубица, Соња, Небојша и милиционар са уличне стране, Баја, Жаре, Весна, Милица и шејка Рада из дворишта. Пера Стонога придржава да по нешто придржи. Зоња стоји са стране и посматра. Назад је кревет у дворишту. Сви су радосни.

ПЕРА
СТОНОГА: Ето, и то смо лепо завршили, сад разлаз! Жаре помози новом комшији да однесе кревет у кућу.

ЗОЋА: Много вам хвала комшије, сви сте били тако љубазни.

СОЊА: Хајде Бубице и ми да кренемо.

ЗОЋА: Могли би да попијемо бар кафу.

БУБИЦА: Како да прескачемо опет капију. Доћи ћемо други пут.

НЕБОЈША: А ја? Како ћу ја да уђем у кућу?

ГОСПОЋА

ОЛГА: Мораш сине да прескочиш капију.

НЕБОЈША: Ајде да покушам.

Небојши помажу Бубица, Милиционар и Соња да прескочи капију.

МИЛИЦИОНАР: Е па лепо, сада вам више нисам потребан. Одох ја. До виђења свима и не задевајте се са господином Митровићем.

СВИ: До виђења. Хвала.

Милиционар одлази. Из куће излази Марина. Одевена је дречаво и ша-шаво, у мајчине сјајне хаљине по моди 30-тих година. Изгледа као деише маскирано у гојођу. Љубазно клима главом и смеши се свима.

МАРИНА: Добра вам ноћ, драге комшије.

ЦВЕТА: Баш је могла и раније да сиђе.

МАРИНА: Тета Олга, не виђам већ дуго вашу Цицану. Да се није удала?

ГОСПОЂА ОЛГА: Бог с тобом дете! Она већ 40 година није овде. Ко зна дал' је жива!

МАРИНА: Баш ми је мило. Поздравите је кад јој будете писали.

ЦВЕТА: Срце ми се цепа кад је видим овакву.

МАРИНА: Како си Милице? Кад ће бити свадба?

ВЕСНА: По некад помислим да није глува него пакосна.

МАРИНА: Чика Перо, свратите до нас да оправите водокотлић. Стално цурка.

ПЕРА

СТОНОГА: Ама носи се...
(*Пера јој окреће леђа и креће према улазу у кућу*)

МАРИНА: Ђао Цвето, како твој нови дечко?

ЗОЂА: Где ради Марина кад иде ноћу на посао?

МИЛИЦА: У некој кафанчини као чистачица. Ама, шта вас брига за Марину?

ГОСПОЂА

ОЛГА: Мој Небојша је запослио у "Шанси".

МАРИНА: До виђења, до виђења свима, па па.

Марина се свима смешка, прилази кайији мирно, отивара је и излази на улицу. Она одлази низ улицу, окреће се понекад и маше још. Ојшћиа констернација. За тренућак цела се сцена укочи. Сви ојшћиају у јоложају у коме су се зашћекли, без речи, а онда, као да је јушћиен јион на филму сви јочинју да галаме у глас. Свако реађује на себи својсћивен начин. Из шће буке јоједине рејлике чују се јасно.

ЗОЂА: (*Вришћи од смеха, кикоће се*)

То је само нашој Соњи могло да се догоди.

- ТЕТКА РАДА: Шта је ту смешно, сви смо се замлаћивали целу ноћ због њене брљивости.
- ВЕСНА: Пусту мама, то није твоја ствар. Ти си овде само у гостима.
- СОЊА: *(Брани се и истовремено најада Бубицу)*
Бубице, Бубице! Дође ми да те рашчерупам Бубице! Будало једна Бубице! Како си могао? Како ти је само пало на памет да не провериш да ли је капија стварно закључана.
- БУБИЦА: *(Осећа се крив, срамоти га је, покушава да одвуче Соњу кући)*
Али ти си душице...
- СОЊА: Шта сам ја? Шта сам ја, реци?!
- БУБИЦА: Ти си пробала и рекла да је закључано.
- ЖАРКО: *(Баји)*
Ајде комшија да вам помогнем да унесемо тај кревет.
- БАТА: Хвала. Баш ми је непријатно...
- ЖАРКО: Маните сад! Нисте ви криви...
- Баја и Жарко узимају кревет, један за један крај, дружи за дружи и носе га у кућу. Зоња иде за њима и необуздано се смеје.*
- СОЊА: Јел'?' Јел'да? Правиш будалу од мене. Цеџим овде поред кревета на улици а ти...
- БУБИЦА: Али ти си душице, ти си пробала.
- СОЊА: Пробала, пробала! Па шта ако сам пробала? Требало је и ти да пробаш кад знаш да сам брљива.
- БАТА: Па и није баш лак. Како ли су га само Соња и Бубица довукли!
- ЖАРКО: Небојша, ајде, помози мало!
- НЕБОЈША: Драге воље али бојим се да нисам баш од неке помоћи. Ухватило ме пиће ноћас...
- БУБИЦА: Да душице, љубави моја, јесам, ја сам крив, само немој да вичеш.
- СОЊА: Како да не вичем!? Толике си људе зезнуо.
- ГОСПОЂА
ОЛГА: Хајде Небојша, сине, треба да се испаваш.

НЕБОЈША: Сад ћу мајкице, иди ти само.
 БУБИЦА: Хајдемо кући, немамо овде више шта да тражимо.
 СОЊА: Па треба се извинити. Ти треба да се извиниш.
 БУБИЦА: Мани сада, коме је до извињења! Хајдемо.
(Вуче је са њозорнице)
 ГОСПОЂА ОЛГА: Баш смо се лепо забавили. Имала сам ја тако једну сестру од стрица...
 НЕБОЈША: *(Прилази њрозору од сућерена и љуби Госјођу Олгу у руку)*
 Пусти сада то мајкице моја. Боље дај нешто свом јединцу унуку да грицне па да се до краја растрезни.

Оишии мејеж и гунгула. Сви се разилазе. Олга се њовлачи са њрозора а Небојша улази у кућу. Милица води Перу Сјоногу њод руку. Он необузвано ћесјикулира и ѡсује. Милица га ућујкује и уводи унујра. Весна гурма мајку, која још хоће нешио да каже, да виче, али јој Весна не да. И оне улазе. Цвејта зајвара њрозор. Бајта, Зоћа и Жарко улазе са креветом у кућу из дворшиија.

СОЊА: *(Гледа на сај)*
 Види Бога ти, још мало па би морали да устанемо.

БУБИЦА: Хајде, морамо на посао.

СОЊА: Биће упиш живи кад будем причала у канцеларији.
Обоје се већ смеју и одлази са сцене. Бубица вуче Соњу.

Жарко излази сам из куће у дворшиију и улази у своју кућу. Све се смирује. Свејла на њрозорима се ћасе једно њо једно. Сцена осјтаје ѡразна. Полако свиће. Гаси се и сијалица на уличној бандери. На њрозору осјтаје само Госјодин Мијровић. Он је озбиљан и уошшије не изгледа луд. Полако се ѡале свејла у гледалишију. Завеса ѡочиње ѡлако да се сјушија.

ГОСПОДИН

МИТРОВИЋ: Хајде народе кући. Готово је. Comedia finita est.

Пали се свејло на њрозору код Бајте и Зоће. Бајта исјрчава најоље.

БАТА: У помоћ! У помоћ! Жена ми се порађа.

Пале се ѡново, једно њо једно, свејла у сјановима. Комишије ѡново исјрчавају у дворшиије. Збрка, мејеж, галама, ѡаника. Зоћа у сјану ѡвремено вршиији. Жарко зове са мобилног хијну ѡмоћ. Ускоро се чује и сирена хијне ѡмоћи. Бајта излази из куће са Зоћом која се ѡшшијуно ослонила на њега. У другој руци носи коферчић. Сви се узмувају око њих. Тејка Рада и Милица узимају Зоћу ѡод руку и иду с њом ѡрема кайији. Бајта са коферчејом жури исјред њих.

- ГОСПОЉА
ОЛГА: *(Која је ојей̄ на ѓрозору)*
Небојша, сине, Госпођа Зоћа се порађа.
(Мумлање из унујрашњосѣи сѣана),
Небојша, устани, могао би нешто да помогнеш
(Тишина)
Заспао је. Ох много узбуђења ове ноћи. Имаћемо бебу!
Како је то лепо.
- ЗОЉА: Јао, боли.
- ТЕТКА РАДА: Не бој се душо, све ће бити добро, и тебе је мајка родила.
- ЗОЉА: Јао мама, моја мама.
- ТЕТКА РАДА: Не троши снагу ћери, полако, полако.
- ЗОЉА: Мама, моја мама. Батице јави брзо у Пожаревац мама да ми дође.
- БАТА: Јавићу, не брини.
- ЗОЉА: Јао. Још се нисам надала. Ништа нисмо ни спремили.
- МИЛИЦА: Не брините. Имамо пуно ствари од Бобанове деце. То њима више не треба. И колица, и дубак, креветац, одела, све имамо.
- ТЕТКА РАДА: Коританце само да купите ново. Не ваља се коританце од другог детета.
- Сѣишжу до капије. Баѣа се хваѣа за кваку.*
- БАТА: У пиз... Капија је закључана.
- ЗОЉА: *(Вришиѣи усѣаничено)*
Јаој мајко моја, породићу се пред капијом.
- У дворшиѣу насѣаје мейеж и збрка.*
- ГОСПОДИН
МИТРОВИЉ: *(Виче са ѓрозора и надјачава ојшиѣу буку),*
Ајде фукаро, сиктер кући. Ово је нова представа, за ову нисте платили улазницу. Еј техника, где сте се заблентавили, спуштајте брже ту завесу! Ајде, сиктер, сиктер.

Завеса се брзо сѣушиѣа и заклања усѣаничене комиѣје. Галама коју с времена на време надјачава Зоћино вришиѣање чује се и иза сѣушиѣене завесе.